

hamok

100% ORIENTEERING

VOORZITTER

Misschien iets voor jou?

ONDERVOORZITTER

Jos Thijs

Driegezustersstraat 36 | 3582 Beringen
0478 31 33 62 | jos.thijs@hamok.be

EXTERN SECRETARIS | JEUGDSPOORT

Pascal Mylle

Maasbeekstraat 16 | 3945 Ham
0485 41 94 38 | pascal.mylle@hamok.be

INTERN SECRETARIS | LIDGELD

Karin Declercq

Maasbeekstraat 16 | 3945 Ham
BE84 7795 9196 4459 | karin.declercq@hamok.be

SCHATBEWAARDER

An Verberne

Poelstraat 7 | 3520 Zonhoven
0476 75 58 95 | an.verberne@hamok.be
BE68 4581 0482 3134 | vzw HAM O.K.

INSCHRIJVINGEN

Dominique Schutjes

Peerderbaan 13 | 3940 Hechtel
011 73 44 53 | dominique.schutjes@hamok.be
BE71 7350 2279 3469 | HAM O.K. Hechtel

BESTUURSLID

Wim Geerts

Tenderlo 40 | 2490 Balen
0479 74 60 43 | wgeerts@gmail.com

KALENDERCOMMISSIE

Luc Melis

Oude Molsebaan 32 | 2490 Balen
0485 59 55 51 | luc.melis@hamok.be

PUBLIC RELATIONS | UITRUSTING

Bart Mellebeek

Korteweg 13 | 3971 Heppen
0472 57 75 13 | bart.mellebeek@hamok.be

TOPSPORTCOMMISSIE

Thomas van der Kleij

Snellewindstraat 48 | 3950 Bocholt
0497 04 45 45 | thomasvdk@gmail.com

MILIEU & TOEGANKELIJKHEID

Wim Hoekx

Sterstraat 19 | 3920 Lommel
011 55 24 40 | wim.hoekx@hamok.be

PLOEGENCOMMISSIE ABSO | BVOS

Benjamin Anciaux

Bakhuisstraat 53 | 3920 Lommel
0498 25 84 78 | anciauxbenjamin@hotmail.com

INFORMATICA | WEDSTRIJDKWALITEIT

Ronny Timmers

Poelstraat 7 | 3520 Zonhoven
0479 20 09 67 | ronny.timmers@hamok.be

MARKETING

Dries van der Kleij

Blandenstraat 208 | 3052 Haasrode
0473 98 05 48 | dries.vanderkleij@hamok.be

Terwijl onze voorzitterszetel vacant is, gaat het bestuur in lopende zaken.
We laten daarom graag de stem van onze oud-voorzitter Marc bij zijn afscheid opnieuw horen.
We schrijven neer: Knijptang juli 2002

Geen wedstrijdverslagen, geen vooruitblik op de kalender voor de volgende weken, maar een terugblik over de voorbije jaren.

Na 7 mooie jaren als Ham Ok voorzitter,
Maak ik het testament op van dit stukje leven,
Brons, zilver en goud, zorgden voor glitter,
Maar niet elk moment kon vreugde geven,

Het ABSO en het VVO passeerden de revue,
Menig idee werd gelanceerd,
Om deze te doen slagen zetten we ons in werktenue,
Maar nog meer werd uit onmacht getorpedeerd.

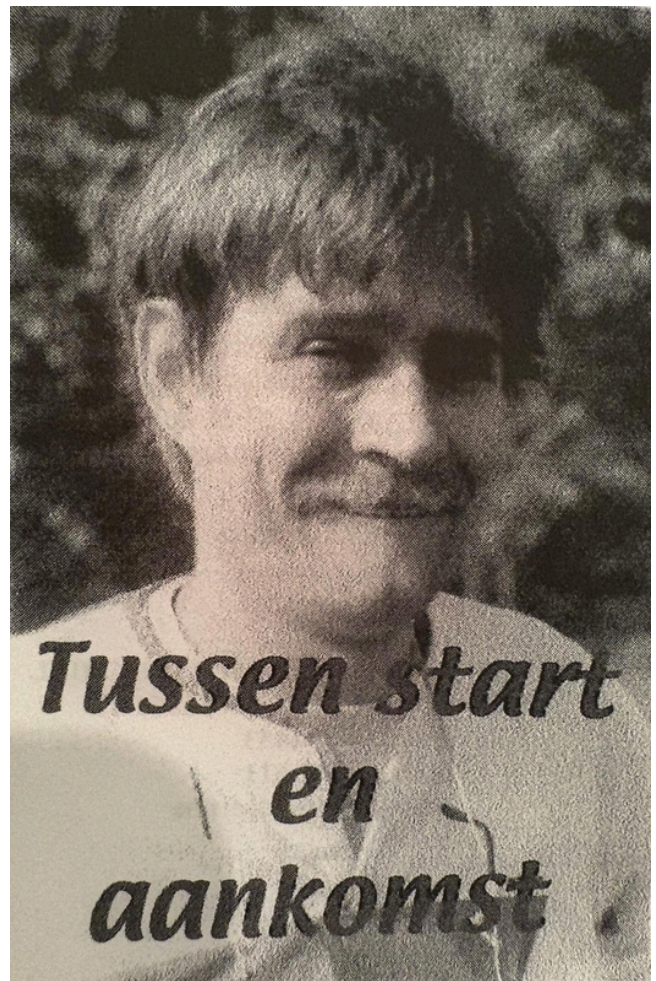
Ook een federatie hoort erbij,
Het kost ons jaarlijks ettelijke miljoenen,
Vooral de administratie vaart hier wel bij,
Helaas zo kweek je geen kampioenen.

Zij die zo graag wekelijks gaan oriënteren,
Consulteren nu het org-internet adres,
Waar ze zonder ook maar iets te organiseren,
Vinden waar te lopen zonder stress.

We doen ook een beetje voor de jeugd,
Misschien worden het wel kampioenen,
Dat doet ons dan allen veel deugd,
Helaas, verdienen je nog geen miljoenen.

Gelukkig blijf ik dromen,
Van meer clubs in het Vlaamse land,
Zodat er duizenden zullen komen,
Om te lopen door bos, heide en zand.

7 jaar, het was genoeg,
Onze nieuwe voorzitter dat wordt de Luc,
Niet dat hij er echt om vroeg,
Toi, toi, ik wens hem veel geluk.

En hier ligt weer een Grand-Cru editie van de Knijptang in jullie handen. Vermits ik hou van al jullie teksten uit al die jaren, is elke editie voor mij een Grand-Cru maar toch is het fijn om het af en toe echt te benoemen.

Een illustere Hamokker heeft recent eens gezegd dat hij in de Sahara alle posten blindelings wist staan. Ik heb hem geantwoord dat de nieuwe Knijptang volstaat met verhalen van mensen die zich even zegezeeker voelden en dan plots in fase van algehele zinsverbijstering geraakten.

Patrick is er een meesterlijk voorbeeld van tijdens zijn Worst Day of Orienteering, ook al draaide zijn inwendig kompas al zot richting post 1. Als je zijn verhaal leest, is het net alsof Patrick zijn relaas vlak bij je aan de toog staat te vertellen. Je voelt vlakbij de emoties.

Raf op het BK Middel begon sterk aan de wedstrijd maar geraakte plots de pedalen kwijt, waardoor hij nog harder begon te lopen en ja, nog meer van het paadje af geraakte. Maar uiteindelijk strandde hij op een verdienstelijke vierde plaats dus het was zeker niet simpel in Champlon.

Coen vertelt op magistrale wijze hoe hij de hele dag van het BK Aflossing heeft beleefd. Hij dringt ook door tot waar het misschien bij Hamok uiteindelijk allemaal om draait: het echte clubgevoel.

Tot slot komt Peter nog aan het woord over het weelderige BK Lang in Wéris. Zelf stond hij er niet op het podium, misschien was hij onderweg wel posten in de Sahara aan het zoeken 😊

Om even op het clubgevoel terug te komen: de ploegen wedstrijden zijn prachtige momenten om samen te beleven. Stefaan heeft er drie in de aanbieding:

- VK aflossing op 11 oktober in Hechtel. We moeten het dit jaar wel doen zonder de 7 beste hamokkers uit de top 10 beste hammers (dixit ELO-ranking).
- Het BK clubaflossing 18 oktober georganiseerd door Hamok op de Witteberg
- De herfstwisselbeker op 8 november op de kaart Saenhoeve (Maasmechelen)

Snel inschrijven op O'Punch is de boodschap.

Op de linker bladzijde zie je dat ons bestuur nog steeds in lopende zaken is. Ook al is er voorlopig nog geen nieuwe voorzit(s)ter, toch begint er het één en ander te bewegen.

Het is daarnaast fijn om te zien hoe Koersvast en Instagram vaste waarden beginnen te worden, ook al blijft het soms wat trekken en sleuren. Maar ook geweldig om te voelen hoeveel Hamokkers al dat werk in stilte verzetten. Een Hamok organisatie valt niet uit de lucht net zoals zoveel andere zaken, waarvan velen vaak achter de schermen gebeuren.

Als er nog iemand zou willen opstaan om in 2027 een buitenlands clubavontuur op poten te zetten, dan zou dat toch ook geweldig zijn. Daarnaast doen sommige Hammokers ook al vele jaren dezelfde taak en willen graag eens afgelost worden.

Daarom, als je graag ook mee wil werken aan onze Hamok toekomst, hoe groot of hoe klein je bijdrage ook is, laat gerust iets weten.

Hamok is goed bezig en zoals Pascal op de AV poneerde: ook de komende 40 jaar gaan we goed bezig zijn.

Maar nu genoeg editoriaal geleuter: veel leesplezier!

Filip

Een nieuwe rubriek waarin een clubgenoot iets vertelt over zijn of haar grootste flater, teleurstelling of tegenvaller. Graag iets waarover je later kan lachen, dus niet een ernstige blessure of ander leed. Aan het eind wordt een volgend clublid uitgenodigd.

In Seraing, bij het BK aflossing kreeg ik te horen dat ik was geselecteerd. Niet om een volgende ploeg te vormen of één of andere orientatiecross, maar om een verslagkse te schrijven over mijn grootste of slechtste dag in het bos.

Eigenlijk heb ik die niet !

Je betaalt een vaste bijdrage om in het bos te mogen rondlopen, en voor een half uur ga ik geen 8 euro betalen. Dan mag het wat langer duren! Ik ben Thomas dankbaar dat ik iets mag schrijven, ook al heb ik toch eventjes moeten nadenken wat nu mijn slechtste dag in één of ander bos was?

We spreken anno 2025. daarvoor had ik ook al wat kemels geschoten, maar deze spant toch de kroon op mijn palmares. Ik ga altijd mee, ook al ken ik het bos niet. Jeroen had gevraagd of ik niet mee naar Nassogne wou gaan. Het was een Nationale Long Distance. Het mooiste bos, volgens Jeroen. Daar aangekomen op het CC maak ik me klaar om mijn wedstrijd te lopen. Naar de start dan maar. Dat ging daar al stevig omhoog, en ik was nog niet begonnen. Hallo, dat belooft! !

Patrick volledig klaar om te vertrekken, in de startbox en go! Ik kijk op de kaart en wat zie ik. Eigenlijk niks? Moet naar post 1. Hoe ga ik dit aanpakken?

Ik vlieg alles en iedereen voorbij, zelfs zo snel dat ik begot niet weet waar ik ben uitgekomen. Volgens mijn ingebouwd passentelsysteem heb ik genoeg afstand afgelegd en moet de post daar ergens in de buurt staan te blinken.

Niks is minder waar. Ik ben aan een moeras uitgekomen, maar dat blijkt niet daar te zijn waar ik oorspronkelijk moest zijn.

Ik stond een heel stuk naar het Oosten. Het viel nog mee, ik zat er maar een kleine 150m langs. Hallo, madam, die met de kinderen de kinderomloop aan het doen was, waar ben ik eigenlijk? Dit vragen was al een hele opdoffer en ik moest nog mijn eerste post hebben, en was toch al een kleine 9 minuten onderweg. Aha, dank U, compas gezet en gevonden. Elf(11) minuten naar post 1. Op naar post 2. Ik navigeer naar de meest oostelijke toren om zeker een stoplijn te hebben als ik te ver uitwijk. Posten 2 en 3 gaan relatief goed en ben dan al reeds 20 minuten aan de gang.

Nu moet ik naar post 4. Ajajajai, ik vertrek in de hoop om iets herkenbaar tegen te komen. Van toren naar toren met een omweg om u tegen te zeggen. Doorsteken en hopen dat ik aan de rivier, beek, kom om dan richting post te komen. Onderweg halverwege de gekozen route kom ik nog een loper tegen en vraag waar we zijn. Ik verschiet me ne bult! Zo ver afgeweken zonder dat ik er erg in had. Allee huppakee, weile weg naar post 4. Zonder besef van tijd kom ik aan en punch. Ik kijk op mijn horloge en ben ondertussen nog maar 47m48s bezig. Dus 27m20s van 3 naar 4. eigenlijk heb ik op goed geluk en met een beetje(beetje veel) meeval de post gevonden.

Posten 5,6,7 gaan goed zonder enig probleem. Op naar post 8. Effe kijken, richting zetten, 2de weg links aanhouden, te vroeg insteken, door verboden gebied wat manoeuvreren, op de weg uitkomen en denken dat ik in de goeie zone zit. Niks van dat alles.

Ik begin te zoeken, en waar denk je? Inderdaad, in de zone die helemaal niet op de kaart staat. Volledig van de kaart gelopen. Gelukkig is het maar 20 meter en plots besef ik dat ik de verkeerde weg ben overgestoken. Terug de weg op, aanvalspunt zoeken en post 8 lacht me toe. Van 7 naar 8 heb ik er 31min over gedaan. Ben ondertussen al 1u38m03s bezig.

Nu ben ik het kotsbeu en doe nog niet meer de moeite om naar 9 te gaan en ga een poging doen om naar de aankomst te gaan. Met veel vijven en zessen kom ik aan de finish en heb 2u11m17s in den bos gezet. Ikke door de bos naar de finish.

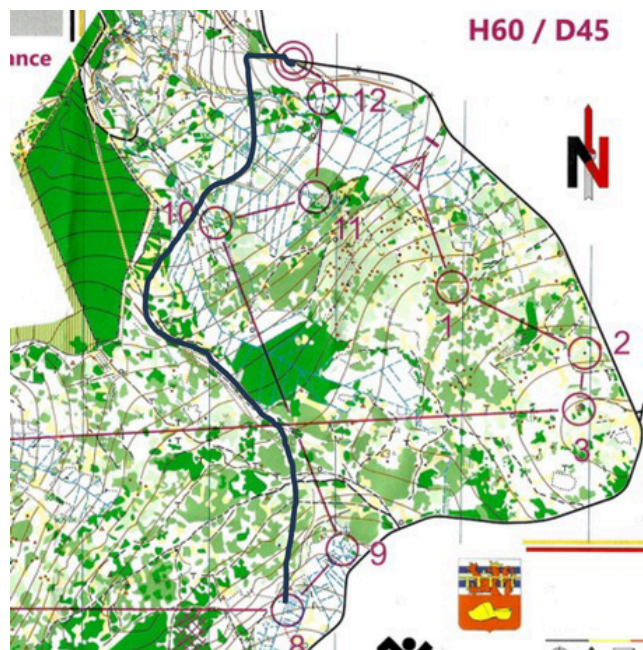
Bij nader inzien, toen ik thuis de kaart nog eens bekeek, had ik gewoon langs de weg terug naar de finish kunnen gaan en dat had me veel miserie bespaard. NCL is mijn aandeel.

Op de terugweg kom ik Bart Mellebeek tegen. Hij zag het ook niet meer zitten. Aan het CC zitten Wiet en Eric Vandyck, ik trek een gezicht van hier tot ginder, kop in de grond, ze lachen zich te pletter. Ik niet, volledig pertotal en eigenlijk niet wetende wat ik gedaan heb, zeg ik waar ik overal gezeten heb. Wiet en Eric zeggen je had dit en dat en zus en zo moeten doen, heb je dat niet gezien en dan naar daar, maar dat was allemaal Chinees voor mij. Dit was voor mij de moeilijkste kaart waar ik niks van snapte, waar ik niks op herkende, waar ik niet wist waar ik was, waar ik op goed geluk een paar posten heb gevonden, waar ik hoogwaarschijnlijk nog eens moet over nadenken of ik daar ga lopen? Wie weet, misschien de kindromloop ???

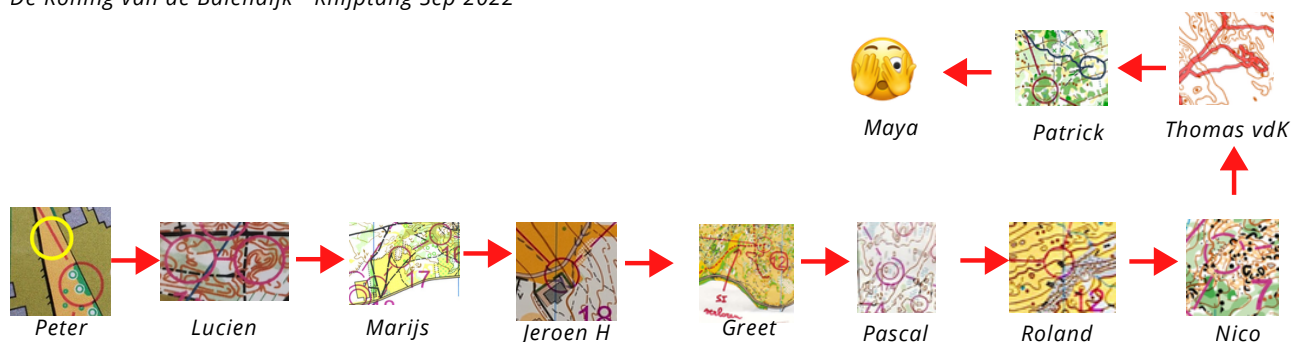
Bij wijze van spreken mag ik van geluk spreken dat ik hier nog zit, anders was ik daar nog altijd aan het ronddwalen. Dit was wel een "once in a lifetime experience" die ik niet nog eens wil beleven. Ik ben wel trouw gebleven aan mijn motto. "Voor 8 Euro mag het ietsje meer zijn!" Nassogne staat terug op mijn netvlies gegrift en zal er effe blijven opstaan.

Voor het volgende verhaal zou ik graag de jeugd aan de gang zetten. Daarom Maya Renard!

Patrick

De Koning van de Balendijk - Knijptang Sep 2022

De locatie van de cross lag in dezelfde regio (Marche-en-Famenne) waar een week eerder het BK lang had plaatsgevonden. Daar was het resultaat behoorlijk meegevallen. De voornaamste tekortkoming zat hem toen in de fysieke paraatheid, maar dat zou bij een middel minder mogen meespelen. Bovendien was het inmiddels weer een week later en het vormpeil was toch voorzichtig in stijgende lijn aan het gaan.

De GPS stuurde ons naar een kiezelweg midden tussen de weides; ziedaar de parking. Voordeel van dit afgelegen CC, afstand naar start en finish : 0m. Dus je kon iedereen zien starten en na 50m de begroeiing zien induiken.

Zo begon dus ook mijn wedstrijd. Direct na deze groene haag kwam je echter onmiddellijk op een grote weg uit met zicht op een lange open helling. Post 1 lag ergens bovenaan natuurlijk dus meteen een sprintje bergop dan maar. Het bos was zo open dat ik beslis om een route parallel met de weg te kiezen op ongeveer de afstand waarop ik denk dat de post van de weg verwijderd is. Al lopend links en rechts scannen lijkt me in deze situatie een geschikte strategie. Ik blijf nog niet ver genoeg van de weg verwijderd te zijn, maar zie de post rechts opduiken. OK die ging vlot. Post 1 is vaak het grootste obstakel omdat de adrenaline bij de start de ratio belemmert (het kijken zonder kop principe).

Vanaf dan gaat het in een sneltrein vooruit. Snel de weg oversteken naar post 2, vervolgens over de weg met afsnijden van de bocht naar post 3 om tenslotte de berg af te stormen naar 4.

Daar zie ik een andere loper net voor mij vertrekken die wel eens tot mijn categorie zou kunnen behoren. Hij loopt inderdaad voor mij uit richting 5. Die ligt niet ver van het pad af en in volg mijn voorloper mee het bos in. Omdat hij even vertraagt om de post te lokaliseren, prikken we n°5 bijna gelijktijdig.

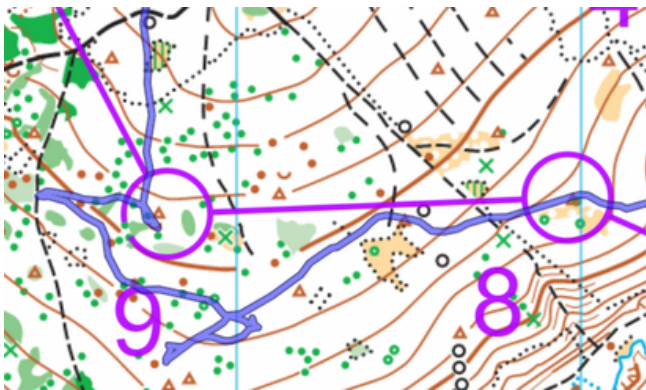

Dat is voor mij het sein om nog een tandje bij te steken en richting het beekje te knallen. Even springen en weer omhoog. Ik kom recht uit op 6 en 7 ligt vlakbij. Ondertussen merk ik dat ik serieus in het rood aan't gaan ben. Helaas is 8 opnieuw naar beneden het beekje over en moet vervolgens een steilere helling beklommen worden. Daar moet ik wat bekomen van de al geleverde inspanningen en komt mijn concullega weer erop en erover.

Na 8 wordt het gelukkig weer wat vlakker en kan het tempo terug omhoog. Ik mik op de open plaats, maar zie dat er veel dood hout ligt dus pas mijn route aan om er net langs te lopen. Omdat ik hierbij een bocht gemaakt heb, compenseer ik mijn richting terug na het passeren van de open plaats ... zonder daarbij mijn kompas te gebruiken.

Totale overcompensatie tot gevolg en 30° de verkeerde richting uit.

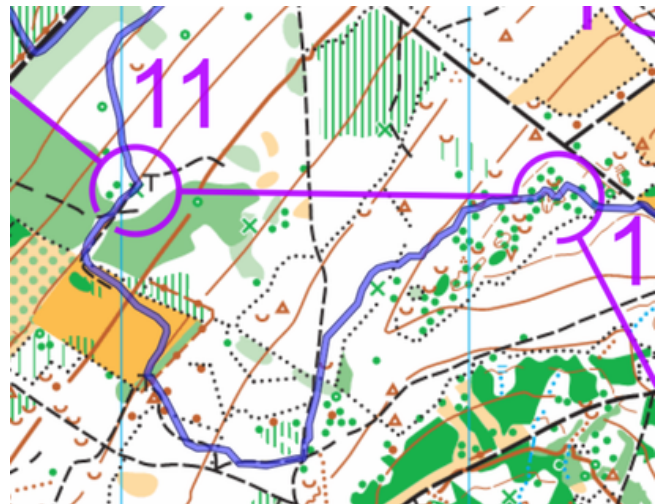
Jammer genoeg zie ik even verder recht voor mij "mijn" post opdoemen. Gelukkig kijk ik altijd de nummers na, zelfs al ben ik quasi zeker. Verkeerde nummer dus. Net in een zone die mij weinig of geen herkenningspunten biedt. Ik slaag er niet in om onderscheid te maken tussen de talrijke kleine groene vlekjes op de kaart, dus moet me tot aan de weg begeven om mijn positie te bepalen en van daaruit de post te vinden.

Totale overcompensatie tot gevolg en 30° de verkeerde richting uit.

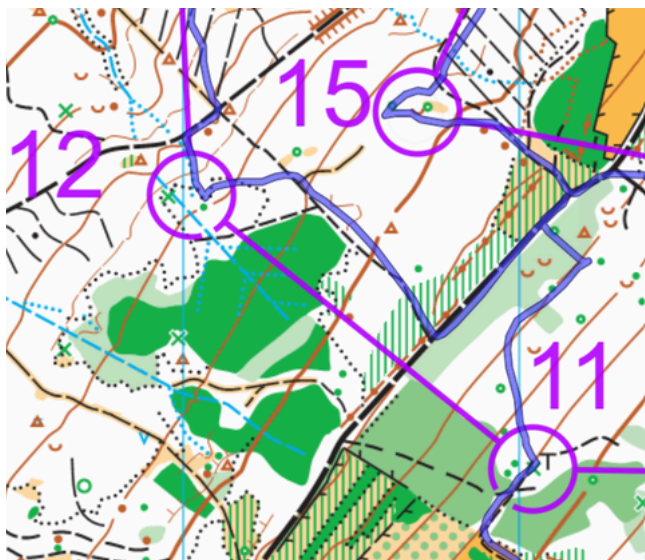
Jammer genoeg zie ik even verder recht voor mij "mijn" post opdoemen. Gelukkig kijk ik altijd de nummers na, zelfs al ben ik quasi zeker. Verkeerde nummer dus. Net in een zone die mij weinig of geen herkenningspunten biedt. Ik slaag er niet in om onderscheid te maken tussen de talrijke kleine groene vlekjes op de kaart, dus moet me tot aan de weg begeven om mijn positie te bepalen en van daaruit de post te vinden.

En dan komt de grootste fout die je tijdens een wedstrijd kunt maken : proberen de opgelopen achterstand goed te maken door nog sneller te gaan lopen. Bij de eerstvolgende post gaat het nog net goed omdat ik via de weg en een open plek passeer om de post aan te vallen. Wat daarna gebeurt is nog steeds een beetje een waas.

Ik vertrek nochtans in de juiste richting. De onderbegroeiing staat me niet aan en ik zie eraan een strook donker, maar goed doorloopbaar bos. Er loopt zelfs een vaag pad doorheen (of dat beeld ik me toch in). Ik volg dat het stukje bos uit en kom uit aan een groot pad. Ik zie echter voor mij een kruispunt van paden dat er toch echt niet behoort te zijn. Omdat ik weer mijn positie kwijt ben beslis ik om door te lopen tot op het kruispunt en daar rond te kijken. Ik zie in meerdere richtingen nog meer paden kruisen. Daarmee blijft er maar één mogelijkheid meer over waar ik ben, maar hoe ben daar terecht gekomen? Ik sla dit keer wel de juiste richting in en zie de toren met open veld voor mij. Een duidelijke aanvalslijn, maar uiteraard niet wat ik voor ogen had.

Nog maar eens versnellen dan? Das zeker. Een groene plek recht voor mij om naar de volgende post te gaan, dus ik denk "even uitwijken om daar niet in vast te geraken". Helaas weer de mist in en richting kwijt. 't Is dankzij de grote weg die moet overgestoken worden en die ik opmerk terwijl ik er parallel mee loop, dat ik daar weer niet mijn positie kwijt geraak. Op de weg toch nog even de verkeerde richting kiezen tot ik de geparkeerde auto's in de wei verderop zie staan. Rechtsomkeer dan maar op zoek naar het paadje dat me naar post 12 moet leiden.

De laatste 4 posten leveren geen problemen meer op, maar de fut is er nu wel definitief uit. Conclusie : een bijna foutloze eerste helft van de wedstrijd, gevolgd door een opeenstapeling van fouten in de tweede. Was het vermoeidheid of overmoed? Uit de splitgrafieken blijkt achteraf dat ik tot aan post 8 nek aan nek aan de leiding liep om uiteindelijk als 4de Belg te finishen (in een bescheiden deelnemersveld van 6 waarvan 3 Hamokkers) op 4 minuten van het podium. Één grote fout minder en ik had bij op de foto gemogen. Een volgende keer misschien meer geluk?

Goud	
D-14	Noore Sels
D60	Marijs Vandeweyer
H-12	Jens Deferm
H-14	Rune Sels
H-16	Thor Wolles
H80	Vic Vanderstraeten
H85	Phil Mellebeek
Zilver	
D-18	Helena Maes
D35	Joke Zoons
D65	Jen Vanreusel
H85	Jean Ooms
H45	Kristof Wolles
Brons	
DE	Greet Oeyen
H-10	Mats van der Kleij
H-16	Kobe Deferm
HE	Benjamin Anciaux
H70	Roger Hendrickx
H80	Jos Thys
Chocolade	
H45	Raf Maes

Ik bekijk de wedstrijdkalender of er nog een BK of VK in het verschiet ligt, maar buiten de aflossingswedstrijden blijken er geen meer gepland te staan. De ambities mogen weer voor een tijdje opgeborgen worden. Volgend jaar schuiven we een categorietje op naar H50, maar dat is allerm minst een goede zaak, want dat is wel een zeer sterk bezette reeks. Desalniettemin zullen we blijven proberen en ondertussen dromen van glorie in een verre toekomst.

Proficiat aan alle Hamokkers die wel het podium haalden.

Raf

Mijn wekker ging zondagochtend vroeg. Heel even leek blijven liggen eigenlijk een veel beter idee. Eerder die week voelde ik me niet helemaal fit. Mijn neus zat nog wat dicht en buiten regende het en was er weinig zon te zien.

De avond ervoor had ik mijn zak al klaargezet. Loopschoenen, sokken, regenkledij en een jas. Je weet tenslotte nooit waar je in Wallonië terechtkomt. Een wedstrijdcentrum kan een gebouw zijn, maar evengoed een tent midden in het bos, zonder warme kantine om na afloop droog en warm na te praten. Dus opstaan rap wat haveremout naar binnen werken en dan de auto in.

Eindhoven was nog nauwelijks wakker. Op deze zondagochtend waren de straten leeg en de verkeerslichten sprongen een voor een op groen, dus ik was vlot de stad uit. Richting Maastricht naar het zuiden, de Belgische grens over en dan richting Luik.

Luik is dan ineens heel anders. Oude gebouwen en industriële restanten staan ingeklemd tussen de rivier en de steile hellingen. Het voelt er meteen anders: rauwer, historischer, en de weg begint te klimmen. Al snel zat ik op bochtige wegen waar naast bomen en struiken niet veel anders meer te zien was.

Het laatste stuk van de rit is altijd even spannend. Is het echt hier te doen? Maar dan zag ik al snel de eerste oriëntatielopers langs de weg. Die vallen wel op in hun felle kleuren.

Op de wei.

Even zoeken naar de parking, maar toen ik uitstapte zag ik al direct bekende gezichten. Stefaan en zijn familie waren ook net toegekomen. Even rekken en strekken en dan richting de wei. Na een dikke anderhalf uur alleen in de auto was het fijn om overal bekende gezichten te zien. Maya die al aan het warmlopen was. Ik was duidelijk op de juiste plek beland.

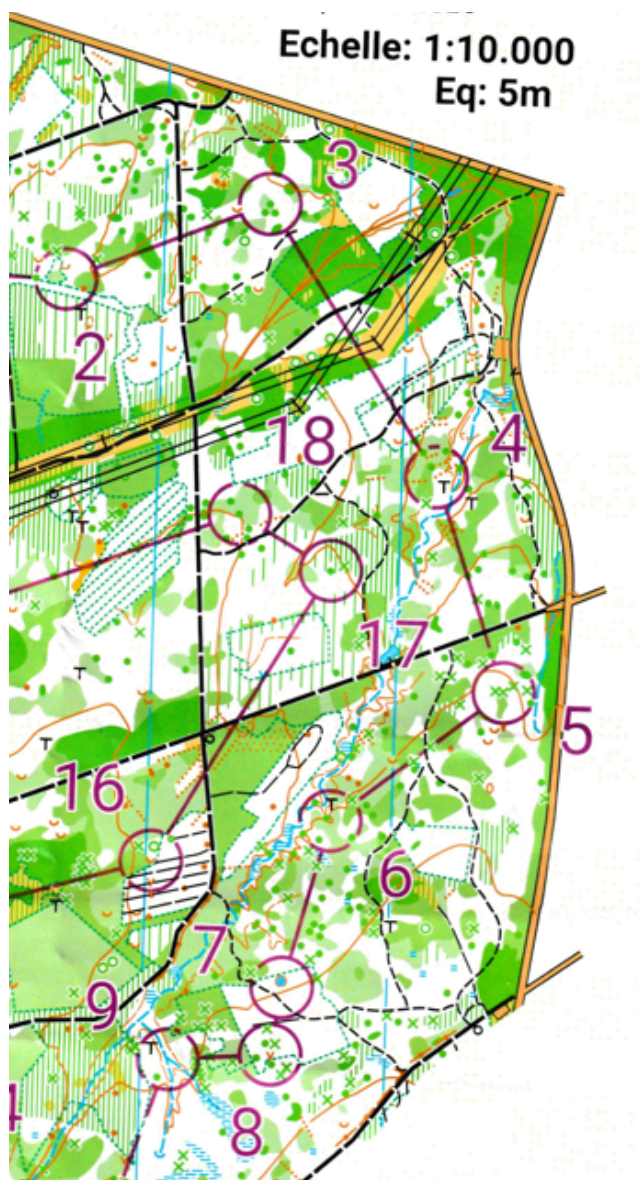
Verderop kwam ik aan bij het wedstrijdcentrum en, zoals verwacht, was dat niet veel meer dan een paar tenten in alle kleuren onder enorme oude eiken. Gele, rode en blauwe exemplaren stonden door elkaar, tassen lagen op de grond en overal waren mensen zich aan het omkleden. Oriëntatielopen heeft nooit echt het concept van een samenhangend kleurenpalet ontdekt. Zet tien clubs naast elkaar en het lijkt alsof iemand een doos kleurpotloden over het bos heeft uitgestrooid.

Onder de HAMOK-tent vond ik Greet met een grote envelop vol borstnummers. Ze had binnen twee seconden mijn borstnummer gevonden en ik kon direct aan de slag met het gepruts om dat aan mijn truitje gespeld te krijgen.

De briefing en de start.

Daarna volgde de briefing van de aflossing. Via een luidspreker werd in het Frans uitgelegd hoe de wisselzone werkte. Helaas leek die luidspreker vooral ontworpen om Frans nóg moeilijker verstaanbaar te maken. Maar uit de handgebaren werd al snel duidelijk dat er een passage was en een zigzagparcours voor de wissel.

Tien minuten later stonden de eerste lopers klaar voor de massastart. Na het aftellen klonk er plots geroep en applaus, gevolgd door het zware ritme van dreunende schoenen die tegelijk de helling op stormden. Zo'n massastart hoor je niet alleen; heel even voel je hem bijna door de grond heen. En enkele seconden later was iedereen verdwenen tussen de bomen.

De wei

Wachten op Nico

Terug bij de tent begon ik me klaar te maken. Schoenen aan, veters strikken en tape eroverheen, want bramen hebben het bijzondere talent om veters precies los te trekken wanneer je daar absoluut geen behoefte aan hebt. Daarna nog even een kort rondje warmlopen samen met Joke. De eerste lopers kwamen ondertussen door de passage en uiteindelijk zag ik Nico voor de eerste keer verschijnen. Aan zijn gezicht te zien had hij er al een stevig parcours op zitten. Hij verdween opnieuw voor zijn laatste lus en vanaf dat moment wist ik dat het niet lang meer zou duren.

Ik dronk nog wat sportdrank en stapte met de SportIdent aan mijn vinger en het kompas in mijn hand de wisselzone in. Wachten tijdens een aflossing is een eigenaardige vorm van gezonde stress. Je kunt niet echt ontspannen, want je teamgenoot kan ieder moment verschijnen, maar je kunt zelf ook nog niets doen. Dus sta je daar te wachten terwijl je voor de zoveelste keer dezelfde dingen controleert. Waar is het noorden? Waar sta ik precies? Hoe moet ik hier vertrekken?

Even later kwam Nico de hoek om, prikte de laatste post en sprintte naar de wissel. We tikten elkaar aan en plots was het mijn beurt.

Het bos in.

De eerste paar honderd meter zijn altijd een beetje onhandig. Je benen willen zo hard mogelijk vertrekken, terwijl je hoofd ondertussen probeert duidelijk te maken dat het misschien handig zou zijn om eerst die kaart open te vouwen.

Al lopend zocht ik de startdriehoek op de kaart, probeerde ik de kaart in de juiste richting te houden en tegelijk niet te traag te lopen. Toen ik eenmaal wist waar ik zat, zag ik dat er nog een behoorlijk stuk tot de start driehoek was. Daar kon het tempo dus omhoog.

Met de startdriehoek in zicht begon ik een plan te maken. Eerste post. Welk object zoek ik? Welke richting? Waar wil ik het bos in? Ik heb ondertussen vaak genoeg geleerd dat de eerste post niet de plaats is om te bewijzen hoe hard je kunt lopen. Je moet nog wennen aan de kaart, de schaal en de manier waarop het terrein getekend is. Daarom volgde ik het pad iets langer en viel ik de eerste post vanaf een duidelijke kruising aan. Daar stond hij. Nummer controleren, prikken en gas erop.

Het terrein verraste me. Ik had eerlijk gezegd meer hoogtemeters verwacht, maar grote delen waren relatief vlak en heel goed beloopbaar. Er waren niet overdreven veel bramen en vooral de kaart klopte bijzonder goed. Een stuk lichtgroen begon waar je verwachtte dat het zou beginnen, terwijl greppels, torens en vegetatiegrenzen onderweg voortdurend herkenningspunten gaven.

Dat is voor mij één van de leukste dingen aan oriëntatielopen. Je loopt niet gewoon op een kompasrichting en hoopt dat het goedkomt. Onderweg bouw je voortdurend een klein model van de wereld die voor je ligt: hier steek ik de weg over, rechts moet straks een greppel komen, daarna een kuil, iets bijsturen en vanaf daar zou de post op deze richting moeten liggen. Wanneer dat allemaal klopt en de post inderdaad verschijnt waar je hem verwacht, blijft dat een heerlijk gevoel.

Het bos was redelijk vlak en met al die groene stukken op een oriëntatiekaart probeerde ik de vegetatieblokken voor te stellen als gebouwen. Daarna probeer ik zoveel mogelijk om die gebouwen heen te lopen. Als ik er dan toch doorheen moet, vraag ik me af: waar wil ik naar binnen en waar wil ik er weer uit? Tijdens het oriënteren kan je wereld bijna volledig uit dat soort kleine vragen bestaan. En toch dringt de echte wereld er af en toe doorheen. De geur van het vochtige bos, het geritsel van bladeren onder je voeten en het besef hoe mooi het is om hier op deze zondagochtend te zijn. Heel even betrapte ik mezelf erop dat ik aan het dromen ging, waarna ik mezelf meteen weer tot de orde riep.

Niet wegdromen. Focus. Wat moet ik zien? Kompas!

Na twintig posten was ik goed op weg en had ik geen grote fouten gemaakt. Maar op de kaart werd al snel duidelijk dat het terrein er heel anders ging uitzien. Ik kwam in een gebied met rechte doorgangen die elkaar op verschillende punten kruisten. Een echt doolhof.

Dat was precies zo'n zone waar iets meer tijd nemen om kaart te lezen gemakkelijk drie minuten dwalen kan besparen. Ik nam daarom bewust wat gas terug, controleerde telkens mijn richting en zorgde vooral dat ik niet de verkeerde doorgang nam.

Uiteindelijk kwam ik aan bij de passage, waar oriëntatielopen plots even een kijksport wordt.

Dat brengt trouwens een probleem met zich mee waar volgens mij te weinig over gesproken wordt: hoe loop je eigenlijk langs publiek?

Zet je je meest serieuze wedstrijdgezicht op en vlieg je voorbij alsof er scouts van het Olympisch comité staan te kijken? Lach je? Zwaai je? Niets voelt helemaal juist.

In je eigen hoofd kom je als een perfect getrainde bosatleet uit het terrein gevlogen. Voor de mensen langs de kant ziet het er vermoedelijk vooral uit als een bezwete, enigszins onhandige kerel die toch net iets minder elegant loopt dan een profatleet. Ik besloot dus maar gewoon door te lopen.

Nog net voordat ik de passage uitliep, hoorde ik Nico roepen:

“DERTIG METER NA DE LINTEN!”

Ik begreep eerst niet helemaal wat hij bedoelde. Terwijl ik verder liep langs de linten en me afvroeg waar de volgende post zou staan, zag ik enkele andere lopers al wat dwalen.

Met Nico zijn hint werd het snel duidelijk dat ik nog wat verder moest lopen. Ik ging een heuveltje over en daar stond de post. Nico's cryptische boodschap bleek dus perfect te kloppen en heeft me waarschijnlijk een hoop ellende bespaard.

Daarna volgden nog enkele kortere benen door groener terrein en uiteindelijk kwam ik opnieuw in het doolhof terecht. Nog een paar posten, richting controleren en niet overhaasten.

Toen prikte ik de voorlaatste post en wisselde ik van modus. Vanaf hier is er weinig nadenken meer. Je kent de weg naar de finish en hebt eindelijk de toestemming van jezelf om het gas helemaal open te zetten en zo hard mogelijk te lopen.

Het publiek

Je probeert nog een loper voor je in te halen zonder hem daarbij al te arrogant van het pad te duwen. Dan de laatste post, prikken, 180 graden draaien en nog tien meter tot de wissel.

Daar stond Jeroen klaar. Ik tikte zijn hand aan en weg was hij.

Mijn deel zat erop.

Een minuut eerder bestond mijn hele wereld nog uit kompasrichtingen, vegetatiegrenzen en postomschrijvingen. Nu stond ik ineens opnieuw tussen een massa mensen en merkte ik hoeveel ik eigenlijk gezweet had, ondanks de frisse dag.

Al direct kreeg ik de klassieke vraag: “En, hoe ging het?”

Dat is voor iedere oriëntatieloper het officiële startsein om uitgebreid te vertellen waar hij allemaal sneller had kunnen zijn.

Maar eerst moest de SportIdent nog uitgelezen worden.

Want tot dat gebeurd is, weet je niets zeker. Je kunt het gevoel hebben dat je een uitstekend parcours gelopen hebt en vervolgens ontdekken dat je ergens doodleuk een verkeerde post hebt geprikt.

Dus eerst wat verhalen vertellen, maar dan toch snel even gaan uitlezen. Aanschuiven in de rij, SportIdent erin en twee spannende seconden later ratelt de printer. Er komt een strookje papier uit waarop je vooral niet ‘NCL’ wilt lezen.

Ik las OK en een tijd van 1:01. Na al die jaren is het me nog altijd niet gelukt om zo snel als HAMOK-toppers zoals Benjamin te lopen, maar met weinig fouten kon ik tevreden zijn.

De tweede Wedstrijd

De tweede wedstrijd.

Daarna terug richting mijn ploegmaat Nico, die ondertussen een enorme bak skyr aan het leegeten was. Hij begon zijn route uit het hoofd te reconstrueren. Er was alleen één probleem: we hadden onze kaarten nog niet. Tijdens de eindsprint moet je de kaart in een bak gooien, zodat de volgende lopers de omlopen niet kunnen bekijken. Iedereen had dus verhalen, theorieën en klachten, maar niemand had bewijsmateriaal tot de kaarten werden vrijgegeven.

Dat gebeurde kort nadat ik mijn natte kleren had uitgedaan en er weer wat frisser bij zat. De kaarten werden op de grond gelegd en toen begon eigenlijk de tweede wedstrijd van de dag.

Ze werden uitgezocht en verdeeld en kort daarna begonnen de verhalen.

"Ik ben hierlangs gegaan." "Waarom?" "Ik dacht dat dit sneller was." "Was dat groen bij jou ook zo slecht?" "Hoe heb jij dit been aangepakt?"

Misschien is dat wel een van mijn favoriete aspecten van oriëntatielopen. Tijdens je omloop ben je volledig alleen. Niemand helpt je, niemand praat tegen je en iedere beslissing is van jou. Zodra je terug bent, wil iedereen juist over die beslissingen praten. Jong en oud, snelle lopers en minder snelle lopers: iedereen staat over dezelfde stukken papier gebogen en tekent met een vinger zijn route na.

Ondertussen wordt het tafereel rondom je steeds merkwaardiger. Mensen trekken midden in een gesprek hun natte truitje uit. Iemand drinkt een hele bus chocomelk op. Een ander heeft bloed aan zijn handen. Er lopen mensen rond met gaten in hun broek en één loper kwam terug met een gezicht vol modder. En niemand kijkt ervan op.

Binnen het oriëntatielopen is dit allemaal volkomen normaal. Maar als je er als buitenstaander naar zou kijken, moet het toch een behoorlijk geschrift tafereel zijn. 384 deelnemers hebben vrijwillig hun zondag besteed aan door vochtige bossen te lopen, op zoek naar oranje-witte vlaggetjes. Ze zijn modderig, bezweet, soms bebloed en staan zich halfnaakt om te kleden onder felgekleurde tenten. Ondertussen voeren ze bloedserieuze discussies over aan welke kant van een struik ze misschien een halve minuut hadden kunnen winnen. Het is eigenlijk compleet absurd. Maar net daarom is het zo tof.

Meer dan een wedstrijd.

Langzaam kwamen de laatste lopers binnen. Sommigen waren dolblij, anderen duidelijk teleurgesteld. Mispunched doet bij een aflossing net wat meer pijn, omdat het resultaat niet alleen van jou is. Er werden nog meer routes besproken, fouten gereconstrueerd en verhalen uitgewisseld. Ondertussen begon het te regenen. Regenjassen kwamen boven, mensen schoven dichter onder de tenten en wie een paraplu had, kreeg plots opvallend veel vrienden. De winnaars werden op een podium gehuldigd als helden van de dag. Daarna begon het kleine tijdelijke dorp onder de oude eiken langzaam uit elkaar te vallen.

Ik stapte mijn auto in en trok de deur dicht. Na alle stemmen, het geroep en het geritsel onder de tenten was het plots weer stil. Die ochtend was ik uit een slapende stad vertrokken en nu reed ik weer naar huis. Tussen die twee stille autoritten had even een heel andere wereld bestaan.

De dreun van de massastart. Nico die uit het bos kwam. De geur van natte bladeren. Een kompasnaald die telkens opnieuw naar het noorden wijst. DERTIG METER DOORLOPEN! De eindsprint. Jeroen aantikken en weg was hij. Vuile vingers die routes over kaarten volgden. Skyr, regen, modder, bloed en clubtruitjes. Toen Filip me vroeg of ik iets over de wedstrijd wilde schrijven voor de Knijptang, dacht ik: ja, waarom niet. Het kost wat tijd om zo'n dag weer helemaal uit je hoofd te halen en op papier te zetten. Maar misschien is dat net het mooie eraan. Tijdens het schrijven sta je nog eens stil bij wat je eigenlijk allemaal hebt meegemaakt.

Want als iemand me zondagochtend onder mijn warme dekens had gevraagd wat ik ging doen, was het antwoord simpel geweest: een aflossing lopen ergens in Wallonië. Pas achteraf besef je hoeveel meer er in zo'n dag zit.

Tijdens het schrijven merkte ik vooral hoe weinig daarvan eigenlijk alleen over het lopen gaat. Het zijn de bekende gezichten bij aankomst, de ploegmaats die op je wachten, de verhalen achteraf en het samen over de kaarten hangen. Al die kleine dingen samen maken dat je niet gewoon naar een wedstrijd gaat, maar ook naar een plek waar je je thuis voelt.

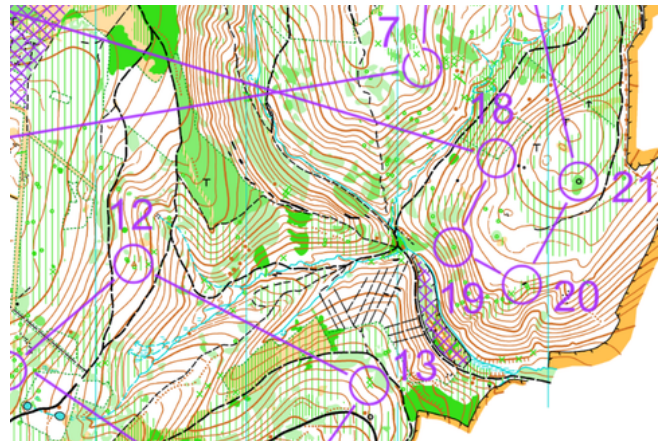
Misschien is dat wel wat een club uiteindelijk doet: van een wei ergens in Wallonië voor een paar uur een vertrouwde plek maken.

Coen

Goud	
H Pup	Jens Deferm - Mats van der Kleij
H Esp	Kobe Deferm - Thor Wolles
Zilver	
D Jun	Noore Sels - Helena Maes
D Masters A	Nancy Wenderickx - Elisabeth Schutjes - Greet Oeyen
H Masters B	Gunther Deferme - Filip Kennis - Stefaan Schutjes
H Masters D	André Aerts - Dominique Schutjes
H Masters E	Jos Thys - Vic Vanderstraeten
Brons	
H Esp	Rune Sels - Jakob van der Kleij

Heyd bij Wéris, zondag 30 augustus, 14:00. Op de beboste heuvelrug achter ons is alleen Helmut Lotti nog onderweg. Hier, aan het CC wordt alles in gereedheid gebracht voor de prijsuitreiking. En dan begint het: om de haverklap wordt er 'Hamok!' geroepen. Een niet aflatende stroom clubgenoten wordt naar het podium gevraagd, niet zelden om het hoogste schavotje te beklimmen. Van het dartele veulen Mats tot aan het (nog steeds dartele veulen) Phil, de medailleregen weet van geen ophouden. Een onvergetelijke dag voor statisticus Jos, die er vandaag helaas niet bij was.

Hoe kwam dat zo? Klopt, Hamok is goed, Hamok is breed en we waren met velen. Maar misschien was er nog een reden: Tijdens de augustus-training van Koersvast werd deze kaart zo ongeveer het onderwerp van die avond. Trainer Stefaan had een aantal kaarten meegenomen en stelde daar aan iedereen steeds interpretatie-vragen over. Bij een fout antwoord werd meedogenloos een strafondje opgelegd. Zo werd deze training een soort Biathlon en na drie foute antwoorden en evenzoveel strafondjes dacht ik de vierde keer wel twee keer na uit bij het geven van mijn antwoord. Niet dat dat bij mij tot een bijdrage aan de medaillespiegel heeft geleid, maar toch: iedereen stond meteen op scherp voor wat er aan zat te komen in Wéris.

Wat is boven, wat is onder ...

Er is mij meerdere keren verteld dat het BK Lang de 'wedstrijd van het jaar' is. En bij een wedstrijd van het jaar hoort een representatieve kaart. Nou, dan ben je in Wéris aan het juiste adres. Dit grote bosgebied moet zelfs in meerdere kaarten gevangen worden. Een echte Ardennenkaart met veel reliëf, steile hellingen, veel stenen en zelfs rotswanden. Het wordt de Elitelopers Benjamin, Thomas, Nico en Tomas niet makkelijk gemaakt met bijna 14 kilometer, 360 hoogtemeters en dat op een A4-tje met schaal 1 : 15000. Dus naast renpaard-benen waren er ook arendsogen nodig om het hier tot een goed einde te brengen. En dat deden ze: met Benjamin en Thomas op één en twee is er hier geschiedenis geschreven.

En hoe zat dat nu precies met Helmut Lotti? Wel, op de terugweg van finish naar CC werd Patrick tegengehouden door een auto, waarbij de bestuurder vroeg wat wij hier nu allemaal aan het doen waren. Het bleek Heyd's beroemdste inwoner te zijn. Na een gedegen uitleg stelde Patrick voor dat hij het zelf ook maar eens moest proberen. En blijkbaar is-ie dat dan ook meteen gaat doen, maar kan hij de eerste post niet vinden, want ik hoor 'm vanaf hier vloeken: Tiritomba!

Peter

Goud	
D-16	Noore Sels
D-45	Greet Oeyen
H-10	Mats van der Kleij
H-12	Jens Deferm
H-14	Rune Sels
H-16	Thor Wolles
HE	Benjamin Anciaux
H40	Jeroen Hoekx
H80	Vic Vanderstraeten
H85	Phil Mellebeek
Zilver	
D35	Joke Zoons
D80	Daniëlle Nolens
HE	Thomas van der Kleij
H35	Coen Claassen
H70	André Aerts
H85	Jean Ooms
Brons	
D-18	Helena Maes
D45	Elisabeth Schutjes
H-14	Jakob van der Kleij
H40	Sam Deferm

zaterdag	BK MTBO - Lommel De Soeverein - Lommel
3 Oktober	hamok
zondag	Regionale - Grobbendonk Kinderboerderij De Lentehei
4 Oktober	
zondag	Relais Double Sprint La Chartreuse École fondamentale de Péville
4 Oktober	

zondag	VK Aflossing - Spiekelspade Cafetaria AVT AVT Hechtel
11 Oktober	
zondag	Clubaflossing - Witteberg
18 Oktober	hamok
zondag	Regionale - Lilse Bergen , zaal De Eekhoorn
25 Oktober	

zaterdag	Hall-O-Ween Area 2450
31 Oktober	
ma - do	Allerheiligenstage 2026 Hechtel
2 - 5 November	
zondag	Herfstwisselbeker - Saenhoeve Zuid De Griffel Eisden
8 November	